GS 1954

Fosterlands-Sånger.

1) Bewara, Gud! wår Kung! ꝛc.
2) Carl Johan wår Kung! ꝛc.
3) Bort, plog och spade, ur min hand! ꝛc.
4) Bälten Wi spänna ꝛc.
5) Bland alla land på denna jord ꝛc.
6) I granens skygd Jag skådar utåt fjället. ꝛc.
7) Ljufwa fosterbygd, uti hwars sköte ꝛc.

Skara.
Peter Hedenius.
1837.

7.

Ljufwa Fosterbygd, uti hwars sköte Ljusets purpurstrimma, skär och ren, Tindrade så gladt mitt lif till möte, Mot en anad sorg ej brót sitt sken: Ack! ännu sig blandar i mitt hjerta Glädjens hugkomst med en bister smärta; Och då minnets harpa återklingar Fordna nöjen, fordna barndomsdar, Fantasien med ilad flygt sig swingar Till en nejd, der förr hon lycklig war.

2. Ja, en gång — fast nu för mig förstuten — Skall han öpnas, barndomshemmets port; Och den sällhet, som, i hoppet njuten, Re'n min framtid himmelskt salig gjort, Skall jag än i werkligheten finna, Och hwart minne skingras och förswinna, Som i deßa dystert sorgsna dagar Med ett ödsligt mörker mig omgaf: Liksom winden lätta molnet jagar Öfwer etherns wida azurhaf.

3. Hell er, höga, snöbetäckta granar! Hell dig, moderliga fosterjord! Endast er min själ i fjerran spanar I den aldrig än förgätna Nord. Och när en gång fridens segerwinning Möter mig med palmbekransad tinning, Då hur ljuft wid morgonsolens ljusning Daggen strålar mildt på grafwens hall, Och wid trädens festligt stilla susning Saktar sig min känslas fordna swall.

Hierta! wäckter opp. I fäll! i fäll! så fri är der, Så rapp bäd' fäl och propp.

15. Tit mil jag, ofwer haf och land, Der man i elden är! Der wil jag stå, med fwäsd i hand, Och döden se det när.

4.

Alten Mi spänna Dig brunjor wi draga, Dig hurtige till fribs, som till lefar, det gär. Gjeleren wi fänna, Om ffall oß leofaga Mred rös och med flinga i fäderneas fjär.

2. Gifwa Mi handen, Att wi oß förfamla, Gift lungande wiggar wid Alfrigors röst? Gifwa Da anden, Du höga, du gamla Manhaftigheis fäntla i Rorbmanna bröst!

3. Flamma, Som farit på blänfande fwäder den Mred fäderna forbom i Gedungafärd; Gamma Du wacit, Dig famma fring werlden Du blixtre ämnu från de Ordgiffa fwäsd!

4. Hunna Mi falla, Mi funna ej fwifa Din wäntan, din forbran, o Gwea! wär Mor! Unna Oß alla Den rödfen tilliva, Att du är wär färlef din ära förwor!

3. Ät oß Ödfwara Din blåhwita fana, Din trifget odj lag, under Ofwares beft! Ut oß Ödwara Den lotten, att bana Din florfget — odj lefwa odj bd för dit wäl!

5.

Land alla land på denna jord Det bäfta är Rorden, wär Gwenska Rord, Gå rif på glim-

Än utaf ax och wimplar krönt, Sänks du med dalar och sjöar; Än, mera wildt och nordiskt skönt, Höjs du med kullar och bar.

2. Ej rankans stam Bekläder dina tufwor; Skyggt krypa fram Wid jorden dina drufwor. Fjettrade armar guldets skatt Ur dina klippor ej twinga. Jernmalmen blott i denna natt Mognar för bill och för klinga.

3. Fins dock ett land, För hwilket du ger wika? Rik är din strand Och dina skogar rika; Frisk är din luft, din himmel ljus Med sina stjerndiamanter, Och så högtidligt flodens brus Från dina gungande branter.

4. Än dina fält, Wälsignade och fria, Genljuda sällt Af skördarns sång och lia. Skänka ej dina trefna bin Blommornas näktar i hornet? Jäser ej fröjd i björkens win, Styrka i musten af kornet?

5. Kämparnes mor! Och du i wanmakt tränar? Herrlig och stor, Du dock af andra lånar! Alfwar i lynne, sparsam drägt, Enkla och tarfliga seder, Flärdens förakt och reslig slägt Förr woro Göthernas heder.

6. Kraftfulla tid, Då giljarne i hudar Drogo till strid För wallmarsklädda brudar: Då man sin wän med stolthet bjöd, Både till bröllopp och barnsöl, Blott på en stånka hembrygdt mjöd, Eller ett brusande Marsöl.

7. O, kom igen Till Manhems kära bygder! Kom till oß än Med fädernes glömda dygder! Bjud wåra anspråk och begär Wid wåra gränser sig sluta; Mättlighet Frodes guldqwarn är, Umbära — konsten att njuta.

1.

Bewara, Gud! wår Kung! Gör såll wår ädle Kung! Lefwe wår Kung! Bekrönt af ärans hand, Alltid med hjertats band Förent med folk och land, Lefwe wår Kung!

2. Gud! kroßa hatets wåld Och listen, som fördold I mörkret går. Stång alla sorgers tropp Långt från Hans banas lopp, Han är wår tröst, wårt hopp, Hans sällhet wår!

3. Gud! allas hjertan rör, Att aldrig otack gör Hans krona tung! För Hjeltars ädla ätt, För wårt regeringssätt, För lagens helga rätt Lefwe wår Kung!

4. Att sin belöning nå Han länge helsas må Kung, maka, far! För Swenska slöjders ans, För Swenska snillets krans, För Swenska wapnens glans Förläng hans da'r!

4. Nu hwarje troget bröst, Med hjerta och med röst, Hans wälgång sjung! Må twedrägt flykten ta! Han allas kärlek ha! Sjung Swenska folk, hurra! Lefwe wår Kung!

2.

Carl Johan wår Kung! Han kom som från höjden; O! sjungom i fröjden Båd' gammal och ung. Han trygghade thronen, Upprätte nationen, Det gjorde wår Kung.

2. O, följom wår Kung! I Frigiffa tider, Till modiga fridser Båd' gammal och ung; Han wet föra fwäder, Men fanner dock wårdet Af friden, wår Kung.

3. O, affom wår Kung! Han fröjdar oß lika Båd' arma och rika, Båd' gammal och ung, Hos flor och hos fiten Han Farrar blott fiten Och dygden, wår Kung.

4. O, tackom wår Kung! Ur gruftwor han åter, Wårgerningar flöfter på gammal och ung, Ej Swea och Göre Förenade wore Förutan wår Kung.

5. Wårsignom wår Kung! Han rätt oß ur nöden Till fällare åter Båd gammal och ung; Han bär för wår fintata Ett fåderligt hjerta; Wårsignom wår Kung!

6. O, lefwe wår Kung! Till fridsens hägnad, Till hjertelig fägnad För gammal och ung. Bland Kungar den förste, Bland hjeltar den förste, O, lefwe wår Kung!

3.

Sort, pina och tjäne, ur min hand! Som fiskarb och baionett! Tag gäf att fäß för Kung och land, Och Fäßa fred och rätt.

2. Tag föder ej en annans blod, Mitt eget wågar jag. Är jag för ung? Har jag ej mod? Förfäl, om jag är twag!

6.

Tryggad gravens Fryd Tag Fäbar ur är fiellet. Swerge, min hygd! Du fär på gamla fäller.